

Støtte

Aktørene bak Frostafestivalen er kraftig misfornøyd med måten fylkeskommunen behandler – eller snarere forskjellsbehandler – ulike festivaler i fylket. Noen får støtte, andre ikke, og for dem som ikke får er det vanskelig å akseptere forklaringen som blir gitt.

LEDER

Advarer mot forskjellsbehandling.

Subjektive kriterier kan se enkle ut i teorien – men er vanskelige i virkelighetens verden, vanskeligere dess mindre miljøet som omfattes av vurderingen er.

Vi vil advare fylkesrådet mot en linje hvor man med rette kan anklages for forskjellsbehandling bunnet i musikk- eller kultursyn. I et fylke som Nord-Trøndelag er det avgjørende at de penger som er til fordeling, blir tildelt ut fra kriterier som det hefter minst mulig debatt ved. Forskjellsbehandling som kan tolkes dit hen at man gir mer til «innholdsrike» festivaler i byene og mindre – enn si ingen ting – til festivaler på bygdene med et mer «folkelig» preg, bør man avstå fra. Svein Bjørge i Steinkjerfestivalen sier at «Frostafestivalen er et rent kommersielt produkt, mens vi jobber aktivt med en visjon om å videreutvikle kulturlivet i regionen». For å sitere Bjørge når han omtaler ledelsen i Frostafestivalen: Utspillet for stå for hans egen regning. At Steinkjerfestivalen og Frostafestivalen bygger på helt ulike konsepter, er udiskutabelt, men begge har kommersiell suksess som forutsetning for kulturell utvikling.

Uten forkleinelse for noen vil vi si at det står stor respekt av at man klarer å etablere en musikkfestival i ei bygd som Frosta, hvor hjemmepublikum ikke bare er begrenset, men som også ligger et stykke unna kollektive transportmidler som kan ta unna store mengder besøkende. At man med dette som utgangspunkt likevel får det til, viser at det er mulig å lykkes også i grisgrendte strøk. At musikkprofilen er annerledes enn til for eksempel «Blues in Hell», «Soddjazz» og «Hilmarfestivalen» – for å nevne noen av tilskuddsvinnerne – betyr ikke nødvendigvis at festivalen er mindre viktig for dem som deltar.

Det kan ikke være fylkespolitikernes oppgave å avgjøre hvilke musikalske uttrykk som er verd økonomisk støtte. Fylkeskulturråd Kjær Haraldsen gir uttrykk for at hun er godt fornøyd med måten midlene er blitt prioritert på. Vi er – dessverre – ikke like sikker. Neste år tror vi derfor man bør vurdere tildelingskriteriene på nytt.

Dette er en sak som kan vurderes på ulikt vis. Man kan saktens velge å legge kunstneriske eller kulturpolitiske føringer i beslutningsprosessen, slik vi må anta at fylkesrådet gjør når behandlingen blir såpass ulik som vi ser i dette tilfellet. Dermed åpner man imidlertid for en krevende de-